

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

והבגד כי יהיה בו נגע צרעת (ויקרא יג. מז)

מובא ביילקוט מדרשי תימן על פסוק זה בזה"ל: שכל המספר בלשון הרע אפילו קורות ביתו משתנית, ועל זה הוא נזהר בצרעת שנאמר 'השמר בנגע הצרעתי וגוי', ונאמר 'זכור את אשר עשה יי' אלדיך למרים בדרך' וגוי, אלא התבונן מה אירע למרים הנביאה שנענשה בצרעת. בוא ולמד מאותן האנשים הרשעים הטפשים בדברים בליצנות ובלשון הרע, עליהם הכתוב אומר 'יכרת יי' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולתי, ולפיכך היה ראוי למי שירצה לכוון אורחותיו בדרך השם ויתרחק הרבה מלישב ולדבר עמהם, כדי שלא יתפס ברשת הרשעים ובסכלותם ובשיחתם, שכן היא דרך הליצנים והרשעים שמדברים בתחלה שלא כהוגן, שנאמר 'יקול כסיל ברוב דברים' וגוי, ומתוך כך הם באים לדבר אפילו בנבואת צדיקים שנאמר 'תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק בגאווה ובוז', ומתוך כך יהיה להם הרגל לדבר בנביאים ולענות דופי בדבריהם, כענין שנאמר 'ויהיו מלעיבים במלאכי אלהים ובוזים את דבריהם', ומתוך כך באים לדבר באלדיים וכופרים בעיקר כענין

שנאמר 'ויחפרו בני ישראל דברים אשר לא כן על יי', ועליהם נאמר 'שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ', זוהי שיחת הרשעים שגורמת להם לישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ, אבל שיחת צדיקים אינה אלא בדברי תורה ובחכמה, ולפיכך הבי"ה עוזר את ישראל על ידיהם שנאמר 'אז נדברו יראי יי' איש אל רעהו ויקשב יי' וישמע ויכתוב בספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמוי וגוי, עכ"ל. לימדנו המדרש כיצד להתרחק מלשון הרע, והוא ע"י גי דברים: א. התבוננות. ב. ריחוק מרשעים. ג. לדבר בדברי תורה וחכמה. ע"כ נבאר בעה"ת כיצד לחנך ילדינו לגי דברים אלו:

א. התבוננות - להסביר לילד שעונשו של המדבר לשון הרע הוא צרעת, מפני שגרם בדיבורו להפריד בין איש לאיש ובין אדם לחברו, ע"כ נצטרע ומחוץ למחנה ישראל מושבו ונפרד בעל כרחו מכולם (כמובא במדרש), וגם כיום שאין צרעת מ"מ דיני שמים לא בטלו, והקב"ה יעניש את המדבר שיתרחקו ממנו חבריו. ועצם זאת שמספר על אחרים, חבריו ואחיו לא יאהבוהו, כי יחששו שידבר עליהם ויתרחקו ממנו. והאמון בו יפגם, ולתקנו יהיה מאוד קשה.

כמו"כ צריכים להסביר ולספר לילדים את חומרת הדבר, שהרי אין הבדל בין איש רם מעלה לבין האדם הפשוט, ואין הבדל בין איש לאשה על אף שאשה נראה פטפטנית. וכל זה למה? היות והלשון הרע גורם לחרבנו של-עולם. ויש להאריך להם בסיפורים לרוב כל אחד כפי חכמתו.

ב. ריחוק מרשעים - ללמדו שכאשר שומע ילד שמדבר על חברו ואפילו לא דבר סרה אלא דברים שאינם מועילים, להתרחק ממקום הילד המספר, כי דבר זה יביא לדיבורים איסורים. ומחובתינו להראות בעצמינו את הריחוק מלשמוע לשון הרע. כגון: ילד שבא לפנינו לספר על אחרים מרצונו, נאמר לו, אנחנו לא רוצים לשמוע על אחרים אלא רק דברים טובים.

ג. לדבר בדברי תורה וחכמה - היות וילד הוא ילד ומצרכי ילדותו לדבר בענייני דעלמא שעוסק בהם. ע"כ נשתדל לחבר דבריו ולטבלם בדברי תורה, וממילא הילד יורגל שגם שיחה בעלמא הינה של תורה וחכמה. עוד אזכיר: שיש פעמים שיש צורך שהמחנך או ההורה צריך לברר עם ילד על ילד אחר [באופן המותר, כגון שהוא לתועלת]. עלינו להסביר לילד עוד טרם שנשוחח עמו, שאין זה לשון הרע כי הוא לתועלת, ולכן לנו מותר לברר והוא להשיב. [פשוט שאין לשאול ילד לעיני כל על ילד אחר, דאז יגרם ח"ו שיתרחק מהילד שסיפר וכפי שהזכרנו למעלה].

גם יש לתת לב, שיש ילדים שבאים להוריהם או מחנכיהם לספר על מעשי אחרים הלא טובים, לא בשביל ח"ו לדבר סרה על אחרים אלא בשביל למצוא חן בעיני הגדולים שהתנהגותם אינה כהם, או יתכן בגלל שהילד המספר אינו מקובל בחברה מכל סיבה שהיא, וע"כ מעדיף הוא את קרבת הגודל מחוסר תשומת לב של הילדים. ואם אכן כך הוא הדבר, על ההורה [המחנך] מלבד מה שאין לו לשמעו וכפי שכתבנו לעיל, אלא מחובתו לפתור את הבעיה משרשה, ולהסביר לילד בטוב טעם ודעת שאסור להתכבד בקלון אחרים, או אם הבעיה חברתית לעזור לו להשתלב בחברה. ומחמת קוצר היריעה נבצר להאריך עוד בעניין, והחכם יפקח עיניו לראות נכון כל דבר ודבר, ויהי הי עמו.

התודה והברכה לראש העיר היקר והנפלא הרב ישראל פרוש שליט"א, על דאגתו הרבה לת"ת.
יהא רעוא שיזכה להגדיל תורה ולפארה, ויטון על ממלכתו ימים רבים לטון את אלעד ולטעודה, להגדילה להרחיבה
ולבנותה בדרך ישראל סבא, ויזכה ויקוים בו לעד טוב שם משמן טוב, אצ"ר

מחידושי רבותינו

צידה לדרך, למורה צדקה צדקה

למה נסמכה פרשת יולדות לפרשת נגעים?

ללמדך, שכל הקרוב לאשתו בטומאתה הוין לו בנים בעלי נגעים.

פתרונות לפרשת 'שמיני'
אחודה חידה! תנשמת, יעוין רש"י
ויקרא יא. יח.
הזוכה: אליסף דחבש.
מי בתמונה? מארי יחיא מנצור.
הזוכה: מליאל שמחי.

המצוה לעשות
הפוך מהסדר שכתוב
מהי?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

והוספתי לתקן הענין. לפי ששאת וספחת ובהרת בכל נגעים, שהרי נאמר לכל נגע הצרעת. שמע מינה לדרשא מיתורי דקרא, 'ולשאת ולספחת ולבהרת'.

וסמיכת פרשת זבים לפרשת נגעים, להודיעך גם כן, שהבועל אשתו בימי זיבתה וזיבתו, הוין לו בנים מנוגעים. והא לך אזהרה, פנים ואחור ממה שאמר למעלה, ונקשרה הפרשה היטיב סמוכים לעד לעולם. ולפי החלפות הטומאה בדמים, דם יולדת, דם נידה, דם זיבה, ישתנו מראות הנגעים, עד שאמר עקביה בן מהלאל שבעים ושנים. ולפיכך נסמך, להורות ביום הטמא וביום הטהור, זה רמז לימים שמשמשים בהם איזה מהן טמא ואיזה מהן טהור. מפני זה גזרו חכמים שכל דם שתראה האשה טמא, וצריכה שבעה ימי נקיים.

והוסיפו ז"ל בנות ישראל חומרא יתירא, על טפה כחרדל יושבות עליה שבעה ימים נקיים. ולפי שבתחלה היו מראין דם לחכם עד שבאלו הימים נתמעטו הלבבות. אחר כך גזרו חכמים כמו שאמר למעלה, ללמדך, שסורו רע אותו הדם ומוליד כמה נגעים, לפיכך עונשו חמור ויהיה מקום לסטרא מסאבא לשרות על העוברים על אותן הדמים. לפיכך הרחיקה אותנו התורה מכל וכל לתקן הנפש והגויה. וכן הוא אומר אימרות הי אמרות טהורות, ונאמר והתקדשתם והייתם קדושים.

ונראה לי אני החושק, רמז לע"ב מראות נגעים. אם תמנה ראשי תיבות נידה זיבה ותוסיף מלת יו"ל י"ד י"י במנינה יעלו ע"ב, וכן מנין נידה זיבה יעלו ע"ב יתר א"י. רצה לומר, האל"ף יורה על אב הטומאה שהוא אחד לכל המראות. וחכמים אומרים מראות נגעים שנים שהן ארבע, ב' כנגד נדה זבה. שהן ארבע, רצה לומר, נדה זבה יולדת שומרת יום. ומראות נגעים, שאת וספחתה בהרת וספחתה.

עד כאן ממה שצריך לחקור עליו בטומאת המצורע וטהרתו, מפני מה היתה צריכה לכהן, דכתיב, 'והובא אל הכהן וטמאו הכהן'. ובטהרתו יטהרו הכהן, 'ויצא הכהן, יוראה הכהן, יפנו את הבית בטרם יבא הכהן'. הכל על ידי הכהן. אי"ת שזה עילוי לכהן לטמא ולטהר משום יועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע, 'ותורה יבקשו מפייהו, יהיו כל הדינין נחתין על פיו כדיני טומאה וטהרה בדמים, וטהרת הטמאים טמאי מת וזבים וכיוצא בהן, ולא מצינו גזירת הכתוב בשום דבר מאלו הזכורים שיהיה על ידי הכהן אלא טומאת מצורע לבד. וזה מקום עיון דק עד מאוד, שהרי הכהן הוא חשוב מכל ישראל ונמסרו לו העבודות שבמקדש כולן לחשיבותו לפני השם, ולא מסרו לו דין מדיני טומאה בהכרח אלא טומאת מצורע. ואף על פי שהיא גזירת הכתוב, צריך האדם לברר עד מקום שידו מגעת.

וממה שנראה לי בזה הוא, שהכהן החשוב עד מאוד כל עבודת הקודש שמוטלין עליו לכבודו, והכהנים נקראו קרובי ה', דכתיב 'בקרבי אקדשי', ונקרא 'מלאך ה' הוא', והוא משנה למלך בכל עניניו, ואם מת לכהן אחד מקרוביו אינו יושב על הארץ אלא על הדרגש לחשיבותו. כלל הדברים כי הכהונה מעלה גדולה, וכבר ידעת שכהונה משלושה דברים שניתנו לישראל: כתר תורה, כתר כהונה וכתר מלכות. ואין לך כבוד גדול ככבוד הכהן הגדול ביום הכיפורים, מפני זה היה בבית שני ניתנים ממין גדול למלך כדי להתמנות כהן גדול ביום הכיפורים. וממה שזיכתה לו תורה, תדע גדולתו. מן הקדשים, תרומות וחזה ושוק וחסאות הנאכלות ואשמות והבכורים בכור אדם בכור בהמה, וכל עשרים וארבע מתנות כהונה, זרוע ולחיים וקיבה מן החולין. כל זה לרוב חשיבותו. לכך אמרה תורה, אל תזוח דעתך עליך שהרי נמסר דבר פחות שיהיה מוטל עליך, והוא טהרת מצורע וטומאתו שצריך שתטרח עליו ותניח הגדולה לבעליה. כד"א 'אם רוח המושל תעלה עליך מקומך אל תנח', רצה לומר אף על פי שהמושל גדלך בשום גדולה דע מאין באתה ולאן אתה הולך. אתה אדם ולא אל. לכך צריך הכהן לטרוח במנוגע זה בטהרתו ודיניה. ואין לך קשה מיציאת כהן גדול אל מחוץ למחנה חוץ לשלוש מחנות לטהר את המצורע. ולא עוד אלא שמגלחו הוא בעצמו מכף רגלו ועד קדקדו ומחפש בסתריו, כל זה להכניעו למצות ה'. לבד משיבין לו, ראה בה נמסר לך כוחות שבטמאים שתטרח בעצמך ולא אחר. מתוך כך יכנע וידע שהוא תחת יד מושל על הכל שצוה בכל כבודו, וצותו על נגע צרעת, כי מי יאמר לו מה תעשה.

וצריך שנקח מוסר ממצות השם יתברך לגדול שבגדולים, ונלמוד לעצמינו מקום שנהיה שפלים כענין שנאמר 'וענוים ירשו ארץ ועייר שכי"ר' [והתענוג על רב שלום, כן יהי רצון].

ועל דרך הקבלה, במה שהיתה טהרת המצורע בכהן, כבר ידעת שהכהן מדתו מדת רחמים והצרעת אינה אלא מצד מדת הדין, שאין לך יסורין קשה כנגד צרעת. אם כן הוא, הצריכה תורה שתבוא מדת רחמים שהיא רמוזה בכהן, ויטהר המצורע הזה שגברה עליו מדת הדין. מה שאין כן בשאר טמאים, כגון: זב וזבה, נדה ויולדת, וטומאת שרץ וכיוצא בהן, שאינן צריכין לכהן לפי שאינן כיוצא בו. והבן זה כי הוא נפלא, וכלגומא דלעילא לאחזאה עובדא לתתא עד דמיתער עובדא דלעילא, וזה מבואר.

ואני החושק נראה לי מדברי חכמינו ז"ל בטהרת המצורע על ידי הכהן לכמה ענינים, ובאת לכתבו פה, וזהו. למה נצטווה הכהן בטהרת המצורע, והלא הכל פורשין ממנו ומשליחין אותו חוץ לשלוש מחנות, ומבזין אותו, והוא בעצמו קורא וטמא טמא יקרא, והכהן עצמו מוזהר בפרישות מן הטומאה. על כל פנים שעבודת הקודש עליו?

המשך בעמוד הבא

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

צחצוחי לשון
קטניות - מה שכיום
אומרים קטניות.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם

אלא תדע לך, שכמה חביבות הן המצוות על עושיהן, ואפילו היא קלה מן הקלות ופחותה מן הפחותות. שהרי כהן גדול לרוב חיבת המצוה למי שצוה בה, נזקק לטהרת המצוה ונדמה ליוצרו זה הקדוש ברוך הוא שהוא מטהר טמאים, כדאיתא, וזרקתי עליכם מים טהורים, מה הקדוש ברוך הוא מטהר טמאים כך הכהן, וזה טעם אי.

הבי, תדע שזאת המצוה נטרחת על ידי הכהן, ואף על פי שהיא פחותה אצל בני אדם, וזה עילוי לכהן וחשיבות גדולה במצות השם יתברך שנעשה שליח למקום, להודיע שבחו שכך אמר הקדוש ברוך הוא. אף על פי שאני מטהר ומרפא ובידי הרפואה, אעשה בה על ידי שליח כדי להודיע שבחו וכדי להתגדל שמי בעולם. ותהי על ידי אדם חשוב וגדול, ויודע לעולם שיש אלדיים בישראל. כמו שעשה אלישע לנעמן שריפא אותו מצרעתו, וידע שיש אלדיים בישראל, ושיש בישראל גדולה וחשיבות, כדאיתא יהוה יתברך לי סגולה מכל העמים.

והשלישי, למה היה על ידי הכהן, כדי שיכנע לבו ולא יתגאה במה שנצטווה ללבוש בגדים יקרים, וכמה עבודות מוטלות עליו בקדשים, ויאמר אני גדול וחשוב ואין לי לזקק לזה ולעשות עצמי כהדיוט, ואני מוזהר שלא לצאת מן המקדש. ולכך נצטווה למדה פחותה כדי שיכנע לבו. ונצטווה בכל מצות המצוה שכולם על ידו, וזהו, 'והוא אל הכהן', 'וצוה הכהן', 'וטמאו הכהן', 'ויצא הכהן'. ואף על פי כן, כל זה כבוד למי שצוה בטהרה זו, שכן השם יתברך משתתף עמו להודיע, שכל מעשיו במאמר השם יתברך. שכן תמצא בראשי תיבות בכולם שם ו"ה, שהוא"י מורה על מדת התפארת, והה"א היא שבה נברא העולם. ורוא דמלה, ויצוה הכהן, דא קודשא בריך הוא דכתיב ביה 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם', וכן אוקמוה בעלי הקבלה.

ועוד נלמד מזה הטעם, שלא תהא המצוות קלות בעיניך אפילו הקלה שבקלות והפחותה, שנעשה אותה בזריזות וחריצות והשתדלות. תדע לך, במצות טהרת מצוה שהיא על ידי הכהן. וכן תרומת הדשן, וכמה מצות אחרות על ידי הכהן. וכל כך למה? כדי שלא תתגאה ותתגנה עליך מצוה ממה שציונו בה השם יתברך, אלא עשה אותה בחיבה וזריזות שאין הכבוד במצוה אלא במי שצוה בה ברוך הוא וברוך שמו.

ועוד נלמד מכאן, שחייב האדם להשתדל במצות ולקדש השם בכל דבר שיגיע אליו שיש בו שבח וגדולה לקדש שמו יתברך, בין בגוף בין בממוץ, בין בדרכי הרפואה, בין לכתוב קמיע לרפות בו חולה או לקדש הי' להציל נפש או להציל ישראל מגזירה אם יש בו יכולת שישתדל בכל כוחו כדי שידוע שיש אלודיים בישראל, וכדי לקדש שמו בעולם. וביותר בזמן הזה שאנו בין האומות, שצריכין אנו לקדש שמו יתברך בכל דרכינו, להודיע שבחן של ישראל, וקדוש שמו הגדול בכל שיגיע ממנו שבח לאל. כדאיתא 'כי היא חממתכם ובילי'יהי [ובינתכם לעיני העמים]. וכן לישראל אלישע אוי' יבוא נא אלי וידע כי יש נביא בישראל.

ותדע מכאן במה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, שהתורה חסה על ממונם של ישראל. ומה אם על הממון חסה תורה, על הנפש עצמה לא כל שכן שישתדל האדם בכל מה שיוכל להציל ויקדש השם יתברך. מכאן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, כל המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא. השם ברוך הוא יצילנו מכל צרה וצוקה, ויקיים בנו 'ואודע בכם לעיני העמים כי אני הי' מקדישכם', וזה דרוש בענין, ועל שפ"ם יעטי"ה נוסריקון שיער ל'בן פ'שיון מ'חיה יהיו ע'יקרי ט'ימאת המצוה, באחד מאלו יטמא טמא יקראי, וכל כך למה, כדי שיבקשו עליו רחמים, ונאמר ירחם עלינו השם אלדינו, אכ"ר.

בדרכיהם אתהלך...

השאלה מי אומר?

יהודי בן תורה מרחובות אשר נולדו לו רק בנות, היה חפץ עד מאוד להפקד בבן זכר ולקיים כדבעי את מצות פריה ורביה. אך לתוגתו התברר לו מפי יודעי דבר שנבצר ממנו הדבר, היות שבפניה של אשתו צומח זקן, ועובדה זו קשה מאוד להולדת בנים זכרים, כיון שזקן בפני אשה מעיד ע"כ שבגלגול קודם היתה איש. היהודי היה הולך ובא אצל כמה מצדיקי הדור וביקש מהם שיפעלו עבורו בנידון. אך, התשובה שקיבל מכולם היתה אחידה ופסקנית - אין בידינו לעשות מאומה בשבילך, רק שא רגליך ועלה למשכנו של הצדיק רבי חיים סנאני והוא יוכל להושיעך כי ידיו רב לו בענינים דשמיא. עשה היהודי כפי שהורהו רבותיו, ובא לרב חיים סנאני. הרב באמרי פיו ביטל את הדבר המעכב, וברכו שיפקד לאלתר בבנים זכרים. באותה שנה נולד לו בן זכר, ולאחריו עוד שלושה בנים.

(דוד צדיקים ח"א עמ' 258)

מהליכות אבותינו

ההכנות להג מתחילות זמן רב לפני המועד

כתב מהר"ר עמרם קרח זצ"ל ביסערת תימני (עמ' ק"כ ד"ה החגים) וז"ל: החגים, הם הזמן המוגבל לקנות בגדים חדשים, כי בחג גנאי הוא לצאת בכלוי בגדים. בעל הבית לוקח בגד פשוט והאשה תופרת ורוקמת אותו בידיה. הכל משתדלים בכבוד החג, ומצמצמים עצמם במאכל ונסות כל ימות השנה כדי שיכנסו לחג וכדיהם מלאים קמת, ונסות שעליהם, על נשיהם ובניהם ובנותיהם נקייה או חדשה, עכ"ל.

ועליהם נאמר 'חכם עיניו בראשו'. וע"כ לא היו מכניסים את החג בלחץ ובקשיי הספק, אלא בערב החג כבר הכל היה ערוך ומוכן כבר בשעות הבוקר. ומבוגרי עדתינו שהתרגלו לכל זאת, גם כיום ממשיכים בדרכם. ולהפשיט הדברים אעלה לאשר נוכחתי.

באחת הפעמים כשהלכתי לבקר זוג מבוגרים מבני עדתינו **כשבעיים לפני ימי הפורים**, נוכחתי לדעת שאינם בביתם. התקשרתי לברר עם בני משפחתם, אם ישבו לביתם עוד מעט ואמתין להם. השיבוני, שהם כעת עושים את הזחוק של חג הפסח אצל אחד הילדים.

והלואי ונוכה כלנו להיות זריזין במצוות כמותם.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

התלמיד הנעלה אשר הולך ומוסיף בשלהבת ה', עולה מתעלה, ויורה גירא בעיני שטנא, הלא הוא משה חיים דוד נ"י אשר גידל והוציא פאותיו חוצה, ואף מקיים 'זה אלי ואנוהו' בסלסול סמניו. עליו הכתוב אומר 'ישראל אשר בך אתפאר'. יהא רעוא שקרבן ריח ניחוח זה, יזכה להגיע לרום פיסגתה ומעלתה של תורתנו הקדושה מתוך יראת שמים טהורה.

ואף קיבל תשורה קטנה מהנהלת הת"ת, שובר בחנות סופר סטוק סך 50 ₪ כאות הערכה על הגבורה אשר עשה

התלמידים הנעלים אשר הצטיינו השבוע האחרון קיבלו שי נאה ציצית חדשה על השתדלותם הלא הם השמות הטובים:

- אביעד עוזירי נ"י
- אחיה אברהם נ"י
- משה חיים דוד נ"י
- פורת סופר נ"י
- יונדב דחבש נ"י
- יוסף שלום דמרי נ"י
- יה"ר שימשיכו להתעלות מעלה מעלה, אכ"ר

שבועיים לסיום המבצע

במעלת חברנו!!

בכל הכח והתנופה!!!

"כסא דנחמא"

נשגד קמיה ידידנו היקר ר' מרדכי טביב הי"ו על פטירת אם המשפחה **אורה נדרה** בת יוסף **טביב** ע"ה האשה החשובה ורע ישראלים מבורכים הקימה, אשר בתלמוד תורה של תשב"ד הם תומכים זכות לימודם יראתם ותורתם יהיו לה למליצי יושר לפני מלך מלכי המלכים ותעמוד לה זכותה הרבה ובגן עין נפשה תהיה מנוחה את בני ביתה וכל משפחתה המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם נואבים יחידו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה 'עמרת חיים'

כדאי להצטיין בשיעור!! המצטיין בשיעור מרויח גם בהפסקה לשחק במשחק בין אישי ויחודי הוא וריעו

התלמיד הנעלה נחמן שמעון

צובירי נ"י מכיתה ה', זכה להצטרף השבוע למניחי התפילין.

יה"ר שזיו קדושת התפילין תאיר עליו, ויתקיים בו וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך

תלמידי כיתה ג' חגגו סעודת סיום זשנה לרגל סיום פרשת עקב. יהא רעוא שיזכו לברך על גמרה של-תורה, אכ"ר

זכו בהגרלה בספר **אדרבה** במבצע **במעלת חברינו** התלמידים הנעלים **נחמן חרדי** נ"י **ידידיא נהרי** נ"י

יה"ר שיגדל ויהיה לאילנא רברבא, אכ"ר

מסינא סבא ודדיא יאה נאחף
מסנחת צובירי (גן יסוד) ארדף
הולדת הפן. יה"ר שיזכו לארדף
מתורה לחופה ולמצעיס סוביס

חכמי תימן

הרב עזאז ב"ר מתנא גבלי (הררי)

גולד בעיר אלצ'אקרה שבמחוז דמת, בשנת תרל"ה. זריו וזהיר בכל דבר שבקדושה, רב ומורה בקהילתו. עלה לצנעא, קיבל תורה מהרב הראשי מארי יחיא יצחק הלוי, ונסמך על ידו.

בדרכו לארץ ישראל, בשהותו בעדו, ריבץ תורה ועסק בצרכי הציבור.

עלה לארץ ישראל בשנת תשי"ט, והקדיש עצמו ללמוד וללמד תורה.

נפטר ברמת גן בכ" טבת תשי"ל

התודה...

ו- הברכה...

לידידינו היקר התורם גנגבד רם המעלה אשר איננו חדל ומוסיף והולך הלא הוא יה"ה נאור גל הי"ז יהא רעוא שזכה בגדבת הציציות לעודד את התלמידים. יה"ר שיזכה לבנים ובני גנים עדיקים ויראים, עושים רצון ה' באהבה ובתמים, מתוך אריכות ימים ושנים בריאים ואיתנים, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת שם אחד- לשבוע 50 ₪. לארבע שבועות 150 ₪. לשנה- הוראת קבע של 50 ₪ למשך שנה. לפרטים במזכירות הת"ת: 03*9097022